

διὰ τὴν παρακοήν των, καὶ ἀπειχάν ἀπὸ τὸ κακόν.

Ἡ βραχεῖα αὕτη ἱστορία ἂς ᾖ ὡς παράδειγμα εἰς ὅλους τοὺς μικροὺς μου φίλους, οἱ ὅποιοι πρέπει νὰ ἐνθυμῶνται τί λέγει ἡ Ἁγία Γραφή, διὰ τὴν ἁμαρτίαν, «Ὅτι εἰς τὸ τέλος θαγκάνει ὡς ὄφις, καὶ κεντρώνει ὡς ἀσπίς,» καὶ νὰ τὴν ἀποφεύγουν πάντοτε.

Ο ΠΑΥΛΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΓΑΤΑΚΙ.

Παιδίον τι, εἶπεν μίαν ἡμέραν εἰς τὴν μητέρα του, ὅτε αὕτη τὸ ἐσυμβούλευε νὰ ᾖ καθαρόν, καὶ ἐπιμελές, «ὦ, πόσον ἐπεθύμουν νὰ ᾖ μὴν γ α τ ά κ ι!»

«Διατί,—οἰέ μου,—θέλεις νὰ ᾗσουν γατάκι, ἐνῶ ὁ Θεὸς σὲ ἐπλάσε πολὺ εὐτυχέστερον καὶ καλλίτερον ἀπὸ τὸ ζῶον τοῦτο;» ἠρώτησεν ἡ μήτηρ.

«Διότι,» ἀπεκρίθη ὁ Παῦλος, «αὐτὸ γατάκι παίξει διπλὴν τὴν ἡμέραν, δὲν ἔχει μαθήματα νὰ μελετᾷ, κοιμᾶται ὅταν καὶ ὅσον θέλῃ, δὲν ἔχει χρεῖαν λουτροῦ, περιπατεῖ ἀνυπόδουτον, τρέχει εἰς τὰς ὁδοὺς χωρὶς κάλυμμα εἰς τὴν κεφαλὴν, τρώγει ὅταν πεινᾷ καὶ φαίνεται πάντοτε εὐθυμον καὶ ἐλεύθερον!»

«Καλὰ,—οἰέ μου,—εἶπεν ἡ μήτηρ του, δοκίμασον, ἀφοῦ θέλῃς, τὴν εὐτυχίαν τῆς γάτας· ἄφησε τὸ βιβλίον σου, ἔκβαλε τὰ ὑποδήματά σου καὶ τοῦ λοιποῦ θὰ σὲ μεταχειρίζομεθα ὡς γατάκι!»

Ὁ Παῦλος λοιπὸν ἤρχισε χαρούμενος νὰ σύρεται μὲ τὰ γόνατα, νὰ νιαουρίζῃ, νὰ προσποιῇται ὅτι θαγκάνει κ.τ.λ. καὶ ἐφαίνετο κατευχαριστημένος!

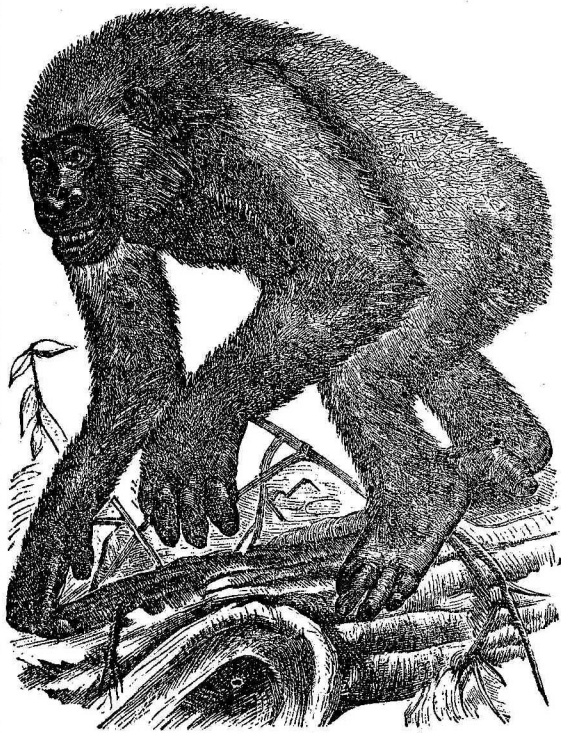
Ἐν τῷ μεταξύ ὅμως ἦλθε κυρία τις, μετὰ τῆς ὁποίας ἡ μήτηρ τοῦ μικροῦ Παύλου ἐμελλε νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν θεῖόν του, ὅστις πρὸ μικροῦ εἶχεν ἐπιστρέψει ἐξ Εὐρώπης φέρων πολλὰς καὶ ὡραίας εἰκονογραφίας. Ὅτε δὲ ὁ Παῦλος ἐζήτησε νὰ τὰς ἀκολουθήσῃ, εἶπον πρὸς αὐτόν, «ψίτ! ψίτ! δὲν θέλομεν μαζὺ μας γατάκια, διότι αὐτὰ δὲν ἐννοοῦσι τὰς εἰκονογραφίας καὶ τὰς σχίζουσι.» Τότε ὁ δυστυχὴς Παῦλος ἤρχισε νὰ αἰσθάνεται τὴν ἀνοησίαν του.

Κατὰ τὸ γεῦμα ἐστρώθη ἡ τράπεζα, ἀλλὰ δὲν ἔβαλαν πιάτο καὶ κάθισμα διὰ τὸν Παῦλον· ἐπειδὴ δὲ αὐτὸς ἐπαραπνεῖτο διὰ τοῦτο πρὸς τὸν πατέρα τε, τῷ εἶπον καὶ πάλιν, ὅτι τὰ γατάκια δὲν κάθηνται εἰς τὴν τράπεζαν, ἀλλὰ μετὰ τὸ γεῦμα τρώγουσι τὰ κόκκαλα καὶ λείχουσι τὰ πινάκια.

Τέλος ἦλθεν ἡ ἐσπέρα, ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἐφαίνετο ὅτι ἐφρόντιζε δι' αὐτόν, διότι τὰ γατάκια δὲν ἔχουν χρεῖαν νὰ τὰ ἐκδύσῃ τις, ἢ τὰ βάλλῃ εἰς καθαρὸν κρεβάτι, ἀλλὰ κοιμῶνται ὅταν θέλουν καὶ ὅπου τύχῃ. Ἡ ἐντελής αὕτη παραμέλησις συνέτριψε τὴν καρδίαν του καὶ τὸν ἔκαμε νὰ χύσῃ πικρὰ δάκρυα· ἐπῆγεν εἰς τὸ δωματίον του καὶ ἤρχισε νὰ ἐκδύεται· ἀλλ' ἡ μή-

τηρ του δὲν ἐφάνη νὰ συμπορευχθῇ μὲ αὐτόν ὅπως ἐσυνείθιζε νὰ κάμνῃ· ἐπλαγίασε τέλος, ἀλλ' ὁ ὕπνος ἔφυγεν ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς του. Ἡ κατάστασις του τῷ ἐφαίνετο ζωώδης—ἐσηκώθη λοιπὸν καὶ ἔτρεξεν εἰς τὴν μητέρα του—ἔπεσεν εἰς τὸν τράχηλόν, τῆς, τῆς ἐζήτησε συγχώρησιν καὶ τῆς ὑπεσχέθη ποτὲ πλέον νὰ μὴ προτιμῇ τὴν ζωὴν τῆς γάτας. Πικρὰ πᾶρα τὸν ἐδίδασκεν, ὅτι ἡ εὐτυχία τοῦ παιδίου εἶναι νὰ ὑπακούῃ τοῖς γονεῖς, νὰ ἐπιμελῇται τὰ μαθήματά του καὶ νὰ κάμνῃ τὸ καλόν· εὐχαρίστησε λοιπὸν τὸν Θεόν, ὅτι ἦτο παιδίον καὶ ὄχι γατάκι, ἐζήτησε τὴν εὐχὴν τῆς μητρός του καὶ ἐπλαγίασε ἀποκοιμηθεὶς γλυκύτατα.

Πόσον κακὸν πρᾶγμα εἶναι ἡ ἁμαρτία! κάμνει τὸν ἄνθρωπον δυστυχῇ καὶ εἰς αὐτόν τὸν κόσμον καὶ εἰς τὸν ἄλλον. Ἀποφύγετε, λοιπὸν αὕτην, μικροὶ μου φίλοι, ἐὰν θέλετε τὸ καλόν σας.

Η ΓΟΥΡΙΑ.

Μικροὶ μου φίλοι! ἔχετε ἐνώπιόν σας τὴν εἰκονογραφίαν ἐνὸς ζώου, τὸ ὁποῖον ὁμοιάζει μὲ τὸν ἄνθρωπον περισσότερον ἀπὸ πᾶν ἄλλο ζῶον, εἶναι δὲ τὸ νοημονέστερον εἶδος τῶν πιθήκων (μαϊμούδων) καὶ ὀνομάζεται Γ ο ρ ί λ α. Τὸ ὄψός τῆς, ὅταν ἵσταται ὀρθία, εἶναι συνήθως ὑπὲρ τοὺς πέντε πόδας· ἔχει δὲ βραχίονας μακροὺς καὶ ἰσχυροὺς καὶ ὀδόντας ὀξεῖς καὶ τρομεροὺς.